

Това разсмъждение пада само по себе си, защото тѣзи войски не бѣха и не можеха да бждатъ непосредствено прѣслѣдвани, за това и нѣмаше нужда отъ тѣхния тукъ сборъ; най сетнѣ, достатъчно бѣше за тѣхъ само още два или три деня пжтъ, за да се доближатъ до централната стратегическа позиция при Търново-Сейменъ ; тукъ именно би трѣбвало съсрѣдоточението да се извършеше съвършено спокойно.

Дивизията на Шакиръ и Реджебъ-паша отъ Камарци; дивизията на Бекеръ-паша (англичанина) отъ Ташкесенъ, близо до Камарци; Фуалъ-паша отъ Елена, гдѣто той бѣше одържалъ единъ побѣдоносенъ бой надъ руситѣ; пристигающитѣ войски отъ къмъ Сърбия; най сетнѣ и войскитѣ, идящи отъ Цариградъ и Одринъ, всичко това — безъ заповѣдъ и безъ опрѣдѣлена цѣль — се съсрѣдоточи между Пловдивъ и Татаръ-Пазарджикъ.

Обаче слѣдъ като се привърши това концентриране — колкото и лошо да бѣше то — никой и не помисли за прѣдприемането на едно масово настъпление срѣщо разхвърленитѣ корпуси на руската армия; не се помисли даже нито за избирането на нѣкой отбранителенъ тактически пунктъ. Никому нито веднажъ, нито за минута не хрумна на ума, че у руситѣ може да има само една единственна идея, едно само желание, само едно стремление: да отрѣжатъ тази послѣдната турска армия отъ всѣка една стратегическа база и, главно, да се избѣгне едно сериозно стълкновение прѣдъ Одринъ!

Очевидно бѣше, че колкото по-далечъ, по-напрѣдъ отъ Одринъ би станало това наше съсрѣдоточение, толкова по-изнасъше то на руското командуване.

Но за всичко това нищо се не помисли!